

PÍSEŇ 0591

Ve jméno Krista doufáme

1541 / 1561

1. Ve jmé-no Kris - ta dou - fá - me, neb v něm své spa - se - ní má -
- me. Z to - ho nás žád - ný ne - sve - de, snáz ne - be, ze - mě
o - de - jde, než nás kdo z to - ho vy - ve - de.

2. Pro něho všechno snášíme, neb slibům jeho věříme,
že nás v ničem neopustí, pravdě své dá přece růsti, neb ona má vítěziti.
3. Nedbejmež na strach žádného, majíc Krista Pána svého,
toho přesilného Krále, nevěrných zlosti namále, pravda jeho půjde dále.
4. Jakož se to všudy vidí, že k sobě mnohé přivodí
sladkostí slova Božího, nám k spasení poslaného, v těchto časích zjeveného.
5. Ač se proto ďábel hněvá, však Kristus s svými zůstává,
musí on vždy vítěziti, není se čeho strašiti, jemu se sluší těšiti,
6. kterýž nám svou pravdu zjevil, Duchem jejím nás naplnil,
pro niž jistě neopustí; ač pokušení dopustí, však nás sám z něho vyproští.
7. K hanbě našim protivníkům a k chvále svým milovníkům
učiní milost svou s námi, obrání, půjde před námi, neb jsme jemu všichni známi.
8. Beránek, jsa Pán nad pány, Král Bohem korunovaný,
má nad králi panství míti, s věrnými boj obdržeti, šelmu sobě podmaniti.
9. Ale falešní proroci i šelma se vší svou mocí
zaživa v jezero padnou, v oheň věčný se dostanou, protiviti se přestanou.
10. Na věrné sluší doufati, hrůz lidských příliš nedbati;
aj, stádce Páně maličké, neboj se té hrůzy lidské, však náš k sobě sliby božské.
11. Amen, Kriste, tě prosíme, slibům tvým se důvěříme,
že pravdě průchod způsobíš a tudy věrné utěšíš, nepřátele své zarmoutíš.

Jan Augusta, Kunderát z Krajku, Václav Tým 1541